

Án Bắt Cóc Tơ Hồng

Contents

Án Bắt Cóc Tơ Hồng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11

Án Bắt Cóc Tơ Hồng

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, hiện đại, ngọt sủng, song khiết, niên thượng, chủ thụ, linh dị thần quái, 1×1, HETình trạng: Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-bat-coc-to-hong>

1. Chương 1

Tiểu Nguyệt lão mới nhậm chức bị bắt cóc.

Đó là chuyện phát sinh không lâu trước đây, lúc ấy Nguyệt lão sinh bệnh, sai Tiểu Nguyệt lão đi thất tở hồng cho mấy cặp có duyên. Thế nhưng Tiểu Nguyệt lão vụng tay, liền bắt nhầm thất sai.

“A a a a a!” Tuy rằng đã không phải lần đầu tiên, Tiểu Nguyệt lão vẫn cứ vì mình tay tàn tuyệt vọng, thử cắt đoạn tính nhầm.

Nhưng tơ hồng chẳng mấy may đứt mẻ.

Tiểu Nguyệt lão thấy rất kỳ quái, nhanh chóng lật Sổ Nhân Duyên, lặn qua lộn lại một phen, rốt cuộc ở trang nọ tìm được tên quỷ xui xẻo kia. “Ứng Thiên Húc.... Cô độc cả đời.” Ngừng chút, cậu sợ hãi kêu “Khoan! Vì cái gì luôn mãi một mệnh cách?” Mấy kiếp trước của đôi phương, đều chưa từng có tung tích tơ hồng.

Đường nhân duyên thẳng tắp, thuyết minh đôi phương vĩnh viễn không tìm thấy bạn đời.

Chưa từng thấy loại người này, Tiểu Nguyệt lão tiếp tục lật tìm phía trước, kết quả phát hiện ghi chép đột nhiên gián đoạn, tựa bị cố ý tẩy xóa vậy. “Mặc kệ, phải sửa đúng mới được!” Cậu quăng thẳng Sổ Nhân Duyên qua bàn, chạy tới xin Nguyệt lão hạ phàm đền bù sai sót.

Kết quả vừa đi, liền không trở về.

CHAP 2

Người phạm không nhìn thấy tiên nhân, cho nên sau khi thành công hạ phạm, Tiểu Nguyệt lão liền quang minh chính đại.... Trèo cửa sổ lên vào nhà đối phương.

“Ai da!” bước cuối không vững, cậu té ngã lăn long lóc đến ven tường, trán sưng cục to. Không ngờ tới pháp lực bị áp chế đến mức độ này, quả nhiên phải như lời Nguyệt lão nhanh chóng giải quyết vấn đề trở lại bầu trời mới được. Cậu bò dậy từ trên đất, vừa xoa đầu vừa men theo tơ hồng nắm trong tay.

Ở cuối dây tơ, là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, đang gục trên bàn ngủ gật, bên cạnh thả mấy quyển sách. Tiểu Nguyệt lão liếc cái liền thấy nút thắt cột ở cổ tay đối phương, mừng rỡ nhào qua chuẩn bị cởi. Thắt hơi chặt, ngón tay đều ma xát đau còn chưa tháo ra, Tiểu Nguyệt lão tức đến giậm chân, rút cây kéo ra khỏi túi: “Tui không tin!”

Lạch rạch vài lần, rớt cuộc cắt đứt liên hệ giữa đối phương với người không biết tên, Tiểu Nguyệt lão nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị thu thập đồ đạc chuẩn về.

“Cậu là ai?”

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói, Tiểu Nguyệt lão theo bản năng ngẩng đầu, đối diện đôi mắt đen thẫm. “A a a a!” Sợ tới mức run lên, cậu đặt mông ngồi bệt trên đất, trong tay nắm chặt sợi tơ, rủ xuống bên cạnh.

CHAP 3

Ứng Thiên Húc bị đánh thức cau mày, nhìn chằm chằm kẻ khả nghi, thấy vẻ mặt đối phương đại ra, liền tiếp tục dò hỏi: “Này! Tối ăn trộm hả?” Chợt khựng lại, hẩn lộ vẻ hoài nghi: “Không đúng, nào có trộm gốc như vậy...”

“Mi mới gốc!” Tiểu Nguyệt lão ghét nhất kẻ khác nghi ngờ IQ mình, cảm giận phản bác.

Không đồng tình mà bĩu môi, Ứng Thiên Húc đột nhiên chú ý tới tơ hồng trên cổ tay, nắm lại nghịch: “Vừa rồi cậu đang cởi cái này?” Thoạt nhìn không giống đồ của nhân loại, hơn nữa lúc trước cũng không tồn tại, chẳng lẽ là kỹ xảo yêu ma quỷ quái gì? Từ nhỏ liền ham thích truyền thuyết chuyện xưa, hẩn chống má, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Nguyệt lão:

“Đây là cái gì?”

Tiểu Nguyệt lão thiếu chút nữa liền nói ra, đúng lúc bịt miệng không cho mình vi phạm quy định công tác, đành phải lắc đầu tỏ vẻ chẳng hay biết.

“Hừ.” Ánh mắt Ứng Thiên Húc lạnh xuống, lộ ra biểu tình hoàn toàn không nên có ở tuổi này, nắm lấy tay Tiểu Nguyệt lão, dùng đầu kia tơ hồng trói chặt. Nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng, hẩn còn hung hăng thắt nút chặt cứng: “Rồi, mau nói thật xem!”

Hồi lâu mới lấy lại tinh thần, Tiểu Nguyệt lão dùng sức lôi kéo tơ trên cánh tay, muốn chạy trốn khỏi kẻ khiến cậu sợ hãi. Nhưng tơ hồng không biết vì sao trở nên cực chặt, đem hai người cột vào nhau, đến kéo cũng chẳng cắt rời: “Hức...Làm sao giờ?” Tiểu Nguyệt lão gấp đến độ sắp khóc, vì thoát thân đành phải đem chân tướng nói rõ ràng.

CHAP 4

“Anh rút cuộc khi nào thả tui đi?!” Từ khi đó đến giờ đã non nửa tháng, Tiểu Nguyệt lão cảm thấy mình sắp biến thành cái đuôi, không chỉ bị nhốt ở chỗ này còn chỉ có thể đi theo kẻ bắt cóc.

Chưa từng gặp người phạm nhìn thấy mình hơn nữa tùy ý đụng chạm tơ hồng, cậu vừa gấp vừa sợ, trộm truyền âm về bầu trời lại chẳng ai đáp lại. Rơi vào đường cùng buông mặt mũi xin tha, hứa hẹn cả đồng món tốt cũng chẳng lay chuyển đối phương, Tiểu Nguyệt lão càng nghĩ càng uể oải, cuộn tròn trên giường như bánh bao thiêu.

Ứng Thiên Húc nằm bên lười biếng xoay người, vừa kéo tơ hồng lôi Tiểu Nguyệt lão lại gần, vừa trả lời: “Không phải nói rồi sao? Nếu tôi cô độc sống cả đời, cậu làm vợ tôi đi, yêu từ lần gặp đầu tiên lãng mạn quá còn gì.” Lời này nửa thật nửa giả, bất quá trên cột Tiểu Nguyệt lão gốc ghếch này đích xác phi thường sung sướng.

“Mới không cần!”

Giấy dựa hồi lâu, Tiểu Nguyệt lão vẫn chạy không thoát bàn tay ác ma, trong ngực có tên gậy rối chen vào. Chẳng lẽ chờ tên quỷ này ngỏm cậu mới có thể về sao! Cứ chờ vài chục năm! Cậu khóc chít chít nín thở hồng, vừa không nỡ suy đoán ác độc như vậy, lại vừa đầy bụng thê lương cho sinh hoạt bị thảm sắp tới.

Vốn dĩ muốn gục trong bờ ngực mềm như bông kia đánh giấc, lại bị ồn ào hết chịu nổi, Ứng Thiên Húc bực mình cắn cổ Tiểu Nguyệt lão: “An tĩnh chút!”

Tốt, lúc này không còn âm thanh phiền người, trong phòng yên ắng, chỉ còn lại có... Tiểu Nguyệt lão yên lặng rơi lệ.

CHAP 5

Mang danh “Vợ”, bản chất “Đồ chơi”.

Đây đại khái là tổng kết chính xác nhất thực trạng Tiểu Nguyệt lão.

Nào là bị coi thành gối ôm ôm ngủ, hay bị xách theo cùng nhau đi học, hoặc lúc sau khi về nhà còn phải phục vụ mát xa đấm bóp giúp người bạn làm bài tập.

Tiểu Nguyệt lão cảm giác có thứ gì đó đang xói mòn.

A, chính là tự do, cùng tự tôn của mình mà.

“Không thích về sau thôi khỏi làm.” Ứng Thiên Húc lạnh mặt, làm bộ muốn thu thập đồ ăn trên bàn. Mà Tiểu Nguyệt lão thất thần nhanh chóng nhào lên bảo hộ niềm an ủi duy nhất, vùi đầu khổ ăn, chỉ chốc lát bụng liền căng tròn trịa.

Tuy nói mắc kẹt thế gian cũng thiệt bất đắc dĩ, nhưng đối phương nấu ăn quá khéo khiến cậu cũng suýt quên sạch niềm đau “Hức, đồ ăn phạm nhân, hức a, ăn ngon thật.”

Tiểu Nguyệt lão nhụt chí khuất phục trước mỹ thực, tự động tự giác bày ra đầu gối, tùy Ứng Thiên Húc gối lên chơi di động.

Rốt cuộc cũng chịu cười, Ứng Thiên Húc thoải mái thở dài, thường thường duỗi tay niết mặt Tiểu Nguyệt lão: “Nhất cậu đấy, đã nói làm vợ tôi thực tốt, chẳng lo ăn chẳng lo uống.” Chợt dừng lời, ngữ khí hắc dần dần phiến muộn: “Năm đó ba tôi nhờ cách này cứu mẹ tôi.”

Thiếu chút nữa giật mình sắc nước, Tiểu Nguyệt lão buông ly nước chanh trong tay, mở to đôi mắt: “Tui không phải vợ anh! Không đúng, anh, anh còn có ba mẹ?”

“Cậu cho rằng tôi từ cục đá nhảy ra hả!” Ứng Thiên Húc tức giận trả lời, thuận tay nắm vành tai no đủ của đối phương, xúc cảm thực không tồi: “Chẳng qua mấy năm trước bọn họ đi rồi, tôi chán ghét đám thân thích theo hơi tiền lại đây, liền một mình dọn qua bên này.”

Mắt thấy bên tai Tiểu Nguyệt lão dần dần nhiễm hồng, hắc rất hứng thú tiếp tục vuốt ve, còn dùng đầu ngón tay cọ nhẹ qua sau tai.

Buồn đến cả người phát run, Tiểu Nguyệt lão cắn chặt môi dưới, cố nén xúc động muốn đẩy người.

Không thể không nói, chiêu này của Ứng Thiên Húc khiến cậu mềm lòng.

Qua hồi lâu, gương mặt đều hồng luôn, cậu mới quay đầu hất cái tay càng ngày càng không an phận kia:

“Đủ rồi! Tui thấy anh đang cười trộm!”

..... Biết ngay lại bịa chuyện lừa cậu mà!

2. Chương 2

Cho dù thân là tiểu tiên trên trời, Tiểu Nguyệt lão vẫn sẽ bị ma quỷ thế gian dọa.

Không phải loại thật, mà là trong phim.

Lần đầu tiên xem phim kinh dị, Tiểu Nguyệt lão gào đến còn khùng bố hơn vai chính bị truy sát trên màn hình, đầu gục trong lồng ngực Ứng Thiên Húc không chịu đứng lên. Được mỹ nhân nhào vô ngực, Ứng Thiên Húc cười tươi rói, lại tăng mạnh âm lượng.

Buổi tối giờ đi ngủ, Ứng Thiên Húc sớm chỉnh xong giường đệm, chỉ chờ cái người bình thường sống chết chẳng chịu tự giác lại đây. Mà Tiểu Nguyệt lão không cần nghỉ ngơi đứng nép góc phòng, lại ngai kêu đối phương mở đèn xuyên đêm, do dự “tạch” một tiếng cả phòng tối thui, sợ tới mức cậu khỏi lo ngượng ngùng nhanh chóng nhào lên giường.

Quả nhiên lập tức bị ôm, tránh cũng không thoát.

“Anh, anh không thể nghĩ trò gì tốt sao!” Ngốc nữa cũng ngộ ra đối phương đánh bàn tính gì, Tiểu Nguyệt lão mặt đỏ tai hồng: “Anh không cần học tập hẳn hoi sao?”

Vùi đầu vào cần cổ Tiểu Nguyệt lão, xoang mũi tràn ngập mùi hương nhàn nhạt, Ứng Thiên Húc híp mắt, chẳng chút để ý mở miệng: “Yên tâm, tôi thành tích tốt, cậu đừng lo.”

Tui mới không lo anh!

Tiểu Nguyệt lão khóc không ra nước mắt, muốn phân rõ ranh giới với tên này, nhưng gương mặt nhìn chung quanh tất cả đen thui, tựa hồ giấy tiếp theo sẽ có bóng trắng vọt ra.

“Húc!” Nhanh chóng nhắm mắt, cũng chẳng để ý hành vi thả dê của tên kia, chỉ hy vọng sớm chút vượt qua buổi tối này.

“Nhất gan.” Ứng Thiên Húc trầm giọng cười, đè cái ót Tiểu Nguyệt lão trong ngực mình, sau đó nặng nề ngủ

So với đối phương ngây ngốc, hẳn có vẻ càng thêm trầm ổn và... Tâm cơ hơn.

CHAP 7

Rất nhiều đồ thế gian đều làm Tiểu Nguyệt lão kinh ngạc, đặc biệt là kỳ thi đại học nổi danh bí hiểm.

“Cậu chưa từng thi thố sao?” Ứng Thiên Húc mở tờ đề, liếc tên nhóc mút kem bên cạnh.

Tiểu Nguyệt lão liếm liếm môi, vừa ăn ngậm kem to, trong miệng còn tràn đầy hương dứa: “Rồi chứ, tui được làm trợ thủ Nguyệt lão cũng phải học tập rất lâu.”

Lại xúc thìa nữa chuẩn bị cho vô miệng, kết quả bị người kia thò qua ăn luôn, cậu bực đá ghế dựa: “Anh mau làm bài!”

Lại yên tĩnh hồi lâu, Tiểu Nguyệt lão nhin không được tò mò, thò phía trước nhìn chằm chằm con số chẳng chịt, chỉ cảm thấy say: “Trước đây nghe nói người phạm sống rất mệt, quả nhiên là thật.”

Nhìn đã hoa cả mắt, cậu nhẹ nhàng lắc đầu, lúi qua cửa sổ hóng gió.

Ngón tay Ứng Thiên Húc tung bay, ngoáy cực nhanh, không bao lâu liền làm xong: “Đúng vậy, phải học tập, phải tìm việc, phải kiếm tiền nuôi vợ.”

Hắn quay đầu trên dưới đánh giá Tiểu Nguyệt lão đã thay đồ người bình thường, nhếch miệng cười: “Cậu ăn mặc tất cả đều cần tiền mua, không phải gió thổi tới là có.”

“...” Tiểu Nguyệt lão chẳng nói lời nào, cúi đầu ăn kem.

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Ứng Thiên Húc rũ tơ hồng, khiến người bên cửa sổ mơ màng sắp ngủ chú ý: “Lại đây, tôi có chuyện thương lượng với cậu.”

Lần đầu tiên nghe được cái từ “thương lượng” trong miệng đối phương, Tiểu Nguyệt lão khó hiểu thấy được cứng mà sợ, ngay sau đó âm thầm phỉ nhổ bản thân lập trường không kiên định, thiếu chút nữa liền mò sang chỗ kẻ bất cóc: “Muốn làm gì?” Vẫn cứ nghe lời đi qua, cậu gái đầu, chẳng đoán được Ứng Thiên Húc tính ý đồ xấu gì.

“Này, đừng dùng ánh mắt xem mẹ mình được không?” Ứng Thiên Húc trợn trắng mắt, vỗ cánh tay Tiểu Nguyệt lão: “Cậu có thể để người khác thấy không?”

Tiểu Nguyệt lão theo bản năng do dự, hồi lâu trả lời: “Hắn là... được? Cái này có vẻ đơn giản.”

Người trước mặt tức thì cười xấu xa: “Vậy ngày mai cậu theo tôi đi thi, nhớ phải hiện hình.”

“Hơ?” Mặt đơ.

Cất tài liệu ôn tập, Ứng Thiên Húc thả lỏng thân mình nằm trên bàn, nghiêng đầu giải thích: “Tôi lại chẳng có người thân khác, cậu đưa tôi đi để mọi người xem, làm bộ chút mà thôi.”

Châm chọc lời kế tiếp, hắn bày dáng vẻ đáng thương hề hề: “Chỉ một lần này, dù sao cậu chẳng tổn thất gì, trở về tôi làm món ngon cho.”

Món! Ngon!!!

Tiểu Nguyệt lão hoàn toàn mặc kệ lời phía trước, chỉ chú ý trọng điểm cuối cùng, gật đầu liên tục: “Được được được! Tui đi!” Hơi bình tĩnh lại chút, cứ cảm thấy người này sẽ không thiện lương đến vậy, cậu vội vàng bổ sung: “Cũng, cũng chỉ đưa anh đi đón về, không làm chuyện kỳ quái khác!”

“Một lời đã định!”

“Ai gạt người là cún!!”

CHAP 8

Thay đổi thân quần áo thoát nhìn tương đối nghiêm túc, Tiểu Nguyệt lão khấn trương, dù sao cũng là lần đầu tiên hiện hình trước mặt nhiều người như vậy, nhờ may xấu mặt thì không hay.

“Trông đẹp chứ?” Thấp thỏm dò hỏi người đang ăn sáng, cậu bắt giắc siết góc áo.

Ứng Thiên Húc ngẩng đầu, tầm mắt đầu tiên quét qua bờ eo bị bao trong quần áo có vẻ càng thêm mảnh khảnh, lại đến cánh tay lộ ở ngoài quần quanh tơ hồng, vừa lòng gật đầu: “Đẹp, hợp lắm.”

Mấy ngụm giải quyết bánh mì, hắn đứng dậy nhắc balo trên ghế, thuận tiện nắm tay Tiểu Nguyệt lão: “Đi thôi, sắp đến giờ.”

“Được!” Tựa bị không khí khẩn trương của kì thi lấy nhiễm, Tiểu Nguyệt lão chả lo tay bị nắm, cứ thế theo ra cửa.

Trường thi cách nhà không xa, qua hai con phố liền đến, chẳng qua vẫn hơi chậm, cổng lớn đã đông nghịt phụ huynh.

Tìm cái góc vắng, Ứng Thiên Húc nhéo cằm đối phương: “Tôi sắp đi thi, cậu không cổ vũ sao?”

Trong túi trống rỗng, sờ khắp cũng chả ra đồ gì cổ vũ đối phương, Tiểu Nguyệt lão mặt ủ mày ê, cho dù ngày thường rất chán ghét tên này, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn biết điều: “Thế... Tôi ôm anh nhé?”

Giang hai tay tựa ôm cả thế giới, Tiểu Nguyệt lão hơi ngượng rộng mở mời chào.

“Ngu ngốc!” Ứng Thiên Húc bị cậu chọc cười, hôn chụt cái trên mặt cậu, mới ung dung lui về phía sau: “Rồi, nhớ chờ tôi cùng về.” Nói xong liền thẳng tiến cửa trường thi, chỉ là bước chân nhẹ nhàng kia trông hơi vẻ thiếu đòn.

Đột nhiên bị tập kích, Tiểu Nguyệt lão ngây dại tức thì, qua hồi lâu mới chậm rãi đỏ mặt, duỗi tay vuốt nơi vừa bị hôn, không dám nhìn hướng đối phương đi.

“Hai anh em cậu thương nhau ghê, người lớn trong nhà không tới sao?”

Cô gái đưa con tới thuận miệng bảo.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Tiểu Nguyệt lão hồi tưởng mình bị trôi ở thế gian đã gần một năm, đều ở bên người này chưa từng tách rời. Thương nhau sao? Nếu thật sự thương như vậy, đã đến mức người nhà rồi. Chẳng qua nhớ tới cái hôn vừa xong, mặt cậu càng đỏ, nhỏ giọng thì thầm.

“Hắn mới không xem tui như anh em đâu.”

Tình anh em thấm thiết cảm động quá *trăm trăm nước mắt* Đúng là thương nhau mà sống

CHAP 9

Theo tư hồng rung động nhẹ nhàng liên hồi, Tiểu Nguyệt lão ở bên ngoài, đứng ngồi không yên.

Đã là chiều hôm sau, thì một môn cuối cùng, lúc trước thời điểm Ứng Thiên Húc ra sắc mặt đều không tốt lắm, khiến cậu chẳng dám mở miệng hỏi, càng không dám nhắc cái gì liên quan thi thố.

“A! Hết giờ!” Tiếng chuông đột nhiên vang, âm rất lớn, cách xa như vậy đều nghe rõ rành rành.

Vài phụ huynh nóng vội đã sớm xông lên kiểm chân chờ đợi, mà Tiểu Nguyệt lão chen không vô, đành phải nỗ lực nhón chân ngó.

Qua hồi lâu, rất nhiều người hoặc cười hoặc ủ rũ rời đi, cổng trường dần trở nên quanh quẽ, lại vẫn chẳng tìm thấy gương mặt quen thuộc.

Bất an đáy lòng càng thêm mãnh liệt, đây còn là lần hiếm thấy Tiểu Nguyệt lão vì người khác lo lắng như thế: “Sẽ không phải thi quá kém trốn đi khóc chứ?”

Thôi được, vừa mới nói xong, khóe mắt liền quét tới thân ảnh chậm chậm đi ra.

Ấy.... Thoạt nhìn biểu tình.... Càng thêm đáng sợ.

“Mau cho tôi ôm một cái.” Ứng Thiên Húc thở dài, chui đầu vào ngực Tiểu Nguyệt lão cọ cọ, cảm xúc tựa hồ hạ hân so với bình thường: “Hôm nào lại làm ăn cho cậu, hiện tại tâm trạng tôi không ổn.”

Ngừng lại chút, hắn cười nhẹ: “May có cậu ở đây.”

Tiểu Nguyệt lão nhất thời chẳng biết trả lời ra sao, đành nâng tay không quá thuần thực ôm chặt người trong ngực.

Mãi tới khi mấy nữ sinh đi ngang qua hưng phấn cất tiếng hú, cậu mới đột nhiên hoàn hồn, tuy rằng không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng cứ cảm thấy tiếp tục bị vậy xem quá thẹn.

“Đi thôi, trước về nhà.”

Cùng lắm thì... Lại cố gắng má cọng thân mình thêm chút nữa vậy.

Hu hu hu.

CHAP 10

Thi đại học xong nghỉ hè dài đằng đẵng, dài đến nỗi Ứng Thiên Húc đột nhiên muốn bày trò.

Từ phòng ngủ đi ra, hắn duỗi cái eo lười, nhìn quanh thấy Tiểu Nguyệt lão gục trên cửa sổ ăn khoai lát, liền vòng đến sau lưng duỗi tay ôm chầm.

“Cậu đang làm gì?”

“Oa!” Bị dọa cơ hồ muốn nhảy dựng lên, Tiểu Nguyệt lão tập trung ngó kỹ, phát hiện là tên quỷ đáng ghét quen thuộc.

“Làm tôi sợ muốn chết!”

Ứng Thiên Húc bật cười, ngẩng đầu nhìn màn hình, bên trong đang phát tin tức về thi đại học năm nay, bởi chưa công bố kết quả, cho nên hầu hết đều chỉ mang tính dự đoán. Tiểu Nguyệt lão bị khoác vai đột nhiên nhớ tới đối phương thi không tốt, nhanh chóng vợ điều khiển tắt TV, ý đồ đánh trống lảng.

“À, chẳng có gì hay, nhàm chán quá.”

Cảm giác đối phương thân mình cứng đờ, hẳn do lo lắng hẳn, Ứng Thiên Húc ho khan vài tiếng, nhân cơ hội đòi hỏi.

“Hôm nay không ở nhà, theo tôi ra ngoài ăn cơm tối. Nhà hàng bên cạnh đi, nghe nói các món khá ngon”

Tiểu Nguyệt lão lúng túng tay cũng không biết để đâu, giờ tạm thời có lí do thoát thân, vội vàng đáp ứng.

“Được, mau đi nhà hàng, đừng để bị đói!”

Chờ thay đồ xong bị dắt đi, cậu mơ hồ cảm giác hơi sai sai, đầu tiên là mình bắt tri bắt giác đã quá quen việc này rồi, tiếp nữa là người chung quanh đều quàng tới ánh mắt hóng hớt, cộng thêm bầu không khí nơi này cũng có vấn đề, các bàn đều ngồi đôi người.

“...Tạm thế đã.” Gọi đồ ăn xong xuôi, Ứng Thiên Húc mỉm cười, ánh mắt dừng trên tờ hồng giao quần nhau, làm bộ vô tình hỏi,

“Cảm thấy nơi này thế nào?”

Tiểu Nguyệt lão rối rắm, ăn ngay nói thật,

“Hơi là lạ, trông lại khá đắt”

Hoàn toàn chẳng dự đoán được gia hỏa này đầu óc thiếu căn cứ đến lãng mạn cũng không thể nghiệm nổi, Ứng Thiên Húc đỡ trán,

“Tôi trả nổi tiền, lúc trước nhận mấy đơn hàng, ăn không nghèo đâu.”

“Ha ha ha...” Cười xấu hổ đáp lại, liếc nhìn đồ ăn đã lên bàn, lực chú ý Tiểu Nguyệt lão nhanh chóng bị dời đi, lại chẳng để ý tới người đối diện đầy mặt ai oán trừng cậu cầu an ủi. Tuy rằng chưa biết dùng dao nĩa, nhưng lúc ăn cơm không rảnh lo mất mặt, vẫn vụng về đánh chén xong xuôi. Cậu chưa đã thèm mà liếm môi, xoa xoa cái bụng căng phồng, quay đầu ngó thấy thứ to bự đặt bên kia phòng ăn,

“Đó là cái gì?”

Ứng Thiên Húc buông cái muỗng trong tay, nhìn theo tầm mắt cậu: “Ừm, là dương cầm, một loại nhạc cụ.”

Đột nhiên dậy hứng thú, hẳn kêu phục vụ sinh tới, thấp giọng nói vài câu liền đứng lên, đi thẳng bên kia đàn một khúc tặng ai đó.

Kỹ thuật rất khá, khách nhân xung quanh đều vỗ tay, trừ bỏ... Ngốc manh Tiểu Nguyệt lão.

“Nghe ổn chứ?”

Tiểu Nguyệt lão nuốt ngụm nước miếng, từ trong mắt đối phương nhận ra ám chỉ vi diệu “Dám nói không hay xử cậu ngay”, nhanh chóng ngoan ngoãn trả lời,

“Hay! Hay hơn nhiều Nguyệt lão kéo nhị hồ!”

Nguyệt lão trên bầu trời: “Hất xiiiiiiii!!!!”

Ứng Thiên Húc đã chẳng còn ôm hi vọng, hít sâu vài lần, nỗ lực ức chế phần nộ muốn tóm người lại ấy ấy vậy vậy, nặn ra nụ cười mím,

“Về nhà!”

Xem ra, mang gia hỏa này vô nhà hàng tình nhân vân vân hoàn toàn là sai lầm, nên ở nhà làm ít món gia đình phổ thông, có khi còn có thu hoạch khác.

Quả thực mệt tâm.

3. Chương 3

Ngẫm lại, Tiểu Nguyệt lão cũng không hiểu hảo cảm Ứng Thiên Húc đối với mình từ đâu mà đến, lại vì cái gì đến đột nhiên như vậy.

“Ha?” Ứng Thiên Húc buông sách trong tay, bất đắc dĩ đáp: “Nhất kiến chung tình a, hoặc là, coi như cậu đẹp, thực hợp khẩu vị tôi đi.”

Lời này nghe hoàn toàn không mê nổi.

Tiểu Nguyệt lão có chút tức giận, im lặng nghịch tơ hồng trên tay, nhưng càng chơi trong lòng càng phiền:

“Không đúng, anh đừng gạt tôi, khẳng định có lí do!”

Phát giác đối phương đang nghiêm túc, tựa hồ tiếp tục đáp bừa chỉ phản hiệu quả, Ứng Thiên Húc liền kéo tơ hồng, đem người kéo đến bên cạnh mình, ôm cái eo mềm như bông thì thầm bên tai:

“Đó chính vì kiếp trước tương ngộ, tôi còn nhớ rõ cậu, cho nên ánh mắt đầu tiên liền yêu trúng cậu”

Tuy rằng biết chả phải, nhưng thính tai vẫn cứ đáng xấu hổ mà nóng lên.

Tiểu Nguyệt lão ngượng ngùng cúi đầu, sau bỗng nhiên nhớ tới Sở Nhân Duyên ngay từ đầu đã xem:

“Không đúng, anh rờng rã mấy kiếp đều cô độc suốt đời, sao có thể từng yêu tôi.”

Giọng nói chột khựng, dòng suy nghĩ càng thêm rõ ràng:

“Thêm nữa, tôi vẫn luôn ở trên trời tưới nước cho tiên thảo, từ phi thiết lâu trước kia anh là gốc cỏ tiên.”

Ai đó tính nói lời âu yếm kết quả bị cái đến á khẩu không trả lời được: “...”

Suy tư hồi lâu, cảm kè trên đỉnh tóc mềm mại của Tiểu Nguyệt lão, hần cảm thấy đầu muốn đau, tùy tiện nói câu đánh vỡ trầm mặc:

“Đó là chuyện thật lâu rất lâu trước kia, không chừng cậu đều đã quên, chúng ta từng có duyên phận. Nếu không sao tơ hồng này cứ dính mãi không bỏ?”

Nói còn rung cánh tay, làm sợi tơ hồng diễm lệ kia lay động giữa không trung.

Lúc này đến phiên Tiểu Nguyệt lão chẳng biết làm sao, áp ứng cũng tìm chưa ra lí do phản bác.

“Được rồi.” Ứng Thiên Húc cũng không muốn rối rắm mãi vấn đề này, hần càng để ý thứ khác hơn:

“Tính ra cậu vẫn chưa chịu nói cậu tên gì, tôi cũng không thể cứ mãi kêu cậu Nguyệt Nguyệt đi?”

Chịu đựng cái xưng hô ấu trĩ này biết bao lâu, Tiểu Nguyệt lão hận đến ngứa răng, nhưng trên thực tế cậu cũng không biết tên của mình là cái gì. Vẫn luôn giấu diếm bởi vì... Ngại lộ ra thì mất mặt.

“Tôi không biết!”

Giờ hay rồi, rốt cuộc buột miệng thốt ra, vò đã mẻ lại sứ, cậu dứt khoát kể luôn:

“Vẫn luôn gọi tiểu tiên Nhất, tiểu tiên Nhị... để xưng hô chúng tôi....Thực ra, trước đây hình như từng có thượng tiên nào đó kêu tôi tiểu Thảo Nhi, bất quá lâu lắm rồi, tôi đều sắp quên.”

“Tiểu Thảo Nhi?” Khó hiểu trời lên cảm giác quen thuộc, Ứng Thiên Húc ngoài ý muốn lại không ghen, ngược lại theo đó nói:

“Nghe rất hay, Ứng Thảo Nhi, hoặc là Ứng Thảo, đều không tồi”

Người bị đặt tên bừa bãi: “Vì cái gì phải nghe anh chứ?”

Ứng Thiên Húc bật cười, cắn má cậu một ngụm, lưu lại dấu răng nhợt nhạt: “Cậu là vợ của tôi, đương nhiên theo họ tôi.”

“Xóe! Tui mới không cần! Tui hiện tại là trợ thủ Nguyệt lão, tui gọi Nguyệt Thảo hay nhất!”

Tức giận mà quay đầu, không thèm phản ứng người sau lưng.

Ứng Thiên Húc bị ghét bỏ rất là cặn lời: “Tùy cậu đi, bắt quá trừ bỏ tôi, người khác không cho kêu cậu tiểu Thảo Nhi.”

Mắt thấy đối phương muốn phản đối, hần bổ sung: “Bằng không tôi liền không cho cậu ăn, còn mỗi ngày phát phim kinh dị.”

Kết quả đương nhiên là Tiểu Nguyệt lão khuất phục, từ nay về sau ôm nickname ~Tiểu Thảo Nhi

~CHAP 12

Tiểu Nguyệt lão là người đầu óc không linh hoạt mấy, cho nên thường xuyên bị lừa.

Chủ yếu vẫn tại kẻ xấu nào đó.

“Anh rõ ràng thì rất khá!” Một khắc nhìn thấy thành tích kia, Tiểu Nguyệt lão triệt để phần nộ rồi, trong suốt khoảng thời gian đó tới nay Ứng Thiên Húc ý mình đáng thương ăn không biết bao nhiêu đậu hũ của cậu, kết quả... Đều là gạt người!

Ứng Thiên Húc dở khóc dở cười, vừa trốn tránh gổ đầu công kích, vừa nhìn chuẩn thời cơ dè người: “Tôi cũng mới vừa biết, đừng nóng giận, hần nên cùng tôi vui vẻ mới phải!”

Chậm rãi bình phục hô hấp, Tiểu Nguyệt lão đột nhiên nghĩ tới chuyện luôn rối rắm tới nay, chính là khi nào cậu có thể trở về:

“Ai, anh sắp lên đại học, thế, thế thả tui được không?” Nói, còn lộ ra ánh mắt chờ mong, ý đồ đả động anh giai bất cớ ý chí sắt đá.

Nhưng mà, ai đó hiện tại đã cao hơn so Tiểu Nguyệt lão một cái đầu chỉ lạnh lùng cười, hung hăng nắm lỗ tai cậu, cố ý đưa tờ hồng trên cánh tay đặt trước mắt phẩy a phẩy: “Nhìn thấy chưa, ngày nào còn thất nút, ngày đó cậu cũng đừng hồng chạy!”

“Anh có thể cởi bỏ!”

“Tôi không biết.”

“VẬY... Anh tự đi học đại học, tui đợi ở chỗ này.”

“Nếu cậu không muốn tới ngày nào đó đột nhiên bị tôi lôi lên giường, vậy cứ cãi tiếp xem. Tôi còn chưa thử bao giờ đâu, hần kỹ thuật cũng tạm được đi.”

“...”

Khắc khẩu thực mau kết thúc, lưu lại Tiểu Nguyệt lão chỉ còn biết mắng thầm trong lòng, giọt tơ hồng tựa trút giận.

Ứng Thiên Húc không quen nhìn bộ dáng cậu sinh hờn dỗi, thò lại gần hôn cái trán, dùng ngữ khí thực ôn nhu nói lời đáng sợ: “Cậu là vợ của tôi, đến thời điểm tôi chết, không, cho dù chết, cậu cũng phải vĩnh viễn ở bên tôi.”

Nửa câu sau kỳ thật càng thêm khiến người phát run, hần ngẫm nghĩ, vẫn chưa nói ra, đổi thành lời nhu hòa hơn chút:

“Tơ hồng chưa đứt, tôi sẽ không buông tha cậu.”

CHAP 13

Vì thế, Tiểu Nguyệt lão tâm không cam mà đi theo đối phương tới thành thị khác.

Ứng Thiên Húc không ở kí túc xá, bắt quá nhờ tính cách hào phóng cùng phương thức xử sự thỏa đáng, quan hệ với bạn học cũng không tệ. Ngẫu nhiên đi ra ngoài liên hoan, hần liền xách theo Tiểu Nguyệt lão, chẳng hề e dè thân mật lẫn nhau (kỳ thật đối với Tiểu Nguyệt lão đây là hành vi quấy rối tình dục).

Có lẽ người trẻ tuổi năng lực tiếp thu tương đối mạnh, mấy ông bạn thân thiết rất nhanh chấp nhận, còn trên chọc hân: “Quả nhiên đáng xem mặt, chắc, giới tính đã là cái thà gì đúng không ha ha!”

“Ăn nhiều như vậy còn không bít được miệng mấy ông.” Ứng Thiên Húc vừa ăn đồ Tiểu Nguyệt lão gắp, vừa không lưu tình chút nào chèn ép đám người làm mặt quỷ đằng trước:

“Cứ ghen tị đi, có giỏi nhanh chóng thoát FA.”

“Ai... Ông có biết xấu hổ không...”

Nguyên bàn cơm đều ồn ào nhốn nháo, Tiểu Nguyệt lão cúi đầu ăn, rất ít xen mồm, nhưng nghe những người này nói chuyện lại khó hiểu vui thầm trong lòng.

Thời điểm trở về phòng thuê, Ứng Thiên Húc có hơi say, ôm Tiểu Nguyệt lão liền ném lên giường. Sức lực không lớn bằng đối phương, Tiểu Nguyệt lão đành lao lực mà đem người đè ở trên thân mình đẩy sang một bên. Kết quả tơ hồng bị nít chặt, cậu vừa không cẩn thận liền ngã quỵ về sau, vừa vịn ngã vào trong lồng ngực đối phương. Ứng Thiên Húc giang hai tay liền ôm lấy cậu, chết sống không buông tay, mơ hồ không rõ nói: “... Là mùi hương của vợ...”

Vừa dứt lời, liền lật người qua ép dưới thân, nhắm ngay môi hôn lên.

Vốn đang giã dựa Tiểu Nguyệt lão khựng động tác, trong óc trống rỗng, toàn bộ cảm giác đều tập trung trên tiếp xúc thân thể chặt chẽ chưa bao giờ thể hội qua. Đối phương không chỉ dán, mà lại thực tham lam ngậm lấy liếm mút, bởi vì chưa thuần thục nên làm cậu hơi đau, nhưng khoang miệng đã bị một thứ trơn trượt khác xâm lấn, đảo quanh miệng khiến thân thể khó nén run rẩy.

“Đừng...” Thật vất vả kéo dài khoảng cách, Tiểu Nguyệt lão vừa mới nói một câu, miệng đã lại lần nữa bị lấp kín. Lần này Ứng Thiên Húc tựa hồ thắm một chút kỹ xảo hôn môi, vươn đầu lưỡi khi nhẹ khi nặng liếm, đến mỗi chiếc răng đều không buông tha. Mà trong tay nít tơ hồng, phảng phất giữ chặt liên hệ kiên cố nhất giữa hai người, thậm chí tim đập một khắc đây đều trùng hợp bên nhau.

....

Rốt cuộc được buông tha, Tiểu Nguyệt lão từng ngậm từng ngậm thở dốc, quay đầu nhìn về phía người ngủ gục, không biết nên phản ứng thế nào. Tức giận sao? Hình như không. Khó chịu sao? Còn rất thoải mái. Cho nên... Thích sao? Có lẽ đi. Suy nghĩ phức tạp nảy lên trong lòng, cậu kéo chăn che kín mặt, ở trong bóng tối chậm rãi suy tư.

Dần dần cũng ngủ mất.

CHAP 14

Gần đây Tiểu Nguyệt lão mới học được một từ, hội chứng Stockholm.

Đại ý chỉ loại tình huống đặc thù khi người bị hại đối với kẻ phạm tội sinh cảm tình, không còn muốn chạy thoát hay lôi đối phương ra trừng trị theo pháp luật, ngược lại bắt đầu trợ giúp đối phương.

Đây! Mẹ! Nó! không! Phải! Chính! Cậu! Sao!

Tiểu Nguyệt lão ôm tư liệu ngó nửa ngày, phát hiện cơ hồ trùng hợp cao độ, làm một tiểu tiên bị kẻ kia dùng tơ hồng bắt cóc, trước kia cậu luôn muốn chạy trốn, còn không ngừng phát tin cầu cứu về bầu trời. Bất quá thời gian dài, cậu tựa hồ bắt đầu thích sinh hoạt ở thế gian, chẳng còn quan tâm tới lời đáp từ phía trên. Chẳng qua, sau cái hôn môi bất ngờ kia, Tiểu Nguyệt lão hoảng sợ phát hiện, mình đối cái người luôn luôn đáng ghét kia nảy sinh tình cảm khó nói.

Cụ thể ở chỗ đối diện người ta sẽ đỏ mặt, luôn muốn né tránh, hơn nữa thói quen ngủ chung trước kia hiện tại cũng làm cậu quá sức rối rắm.

“Húc...” Ôm mặt khóc, vì tiết tháo đã ra đi mà bi ai.

CHAP 15

Tiểu Nguyệt lão hiện hình ra cửa, đều sẽ có rất nhiều người quay đầu lại xem.

Ứng Thiên Húc phi thường tự hào: Đó, vợ ông đây đẹp chưa!

Ứng Thiên Húc ở trong trường học, cũng luôn có mấy nữ sinh theo đuôi không dứt.

Tiểu Nguyệt lão kêu gào trong lòng: “A a a đừng nhìn nữa!!!”

Những tâm tình hoặc rõ ràng hoặc ẩn giấu đó, hoàn toàn tả thực quan hệ hai người hiện tại.

Lễ Tình nhân sắp tới, Ứng Thiên Húc mang theo một balo chocolate trở về, đều do bị cố nhét từ chối không xong:

“Trắng hay đen, ngọt hay đắng?” Hẩn rút ra mấy hộp nhỏ, mở từng cái hỏi Tiểu Nguyệt lão.

Đồ ăn vặt miễn phí bày trước mắt, Tiểu Nguyệt lão đương nhiên vui vẻ nhận lộc, lời cũng lười nói, trực tiếp đuổi tay tỏ vẻ tui muốn tất cả.

Nhai nhai nhai, loại nào xơi cũng ngon.

Thấy cậu xơi vui quên trời quên đất như vậy, người được tặng quà lại hơi mất hứng:

“Cậu không có cảm giác gì khác sao?”

Tiểu Nguyệt lão cắn ngậm to chocolate, vẻ mặt vô tội: “...Hả?”

Ứng Thiên Húc thở dài, dịch sang bên cạnh ép gia hỏa trì độn này vào góc sofa, tiện thể ăn luôn nửa thanh chocolate lộ ở ngoài. Chẳng chờ Tiểu Nguyệt lão há miệng mắng hẩn, đã thò lại gần ăn nốt luôn cánh môi còn dính mẩu vụn.

Hương vị thơm thơm pha lẫn ngọt và đắng tràn ngập khắp không gian, theo môi răng giao hòa trở nên ái muội khó nói.

Nếu quà đòi không được, dứt khoát tự mình hạ thủ cướp, ý lộn, là hạ miệng.

Cướp hôn đến người kia sắp ngất xỉu, hẩn mới chậm rãi buông ra, ôm tên ngốc mơ màng xoa đầu.

“Hơ hơ...” Cảm thấy môi khăng định sưng lên, Tiểu Nguyệt lão xấu hổ buồn bực đến hận không thể tìm cái lỗ chui vô, lần trước còn có thể đổ tại đối phương uống say, lần này rõ ràng tỉnh như sáo.

Biết rõ người này xấu xa thì thôi, chính cậu lại chả chút phòng bị, thậm chí còn...Rất hưởng thụ.

Đương nhiên chuyện này không thể nói ra, chỉ có tay gắt gao nín áo đối phương để lộ Tiểu Nguyệt lão tâm tình dao động.

Đánh lén thành công Ứng Thiên Húc ngược lại cười tít mắt:

“Chocolate quả nhiên rất ngon”

Tiểu Nguyệt lão càng ngon hơn.

4. Chương 4

Xem ra đã hoàn toàn đi lệch quỹ đạo.

Tiểu Nguyệt lão bắt đầu nhìn thẳng vào sự thật, rốt cuộc là nghiện còn ngại, hay tại quá ngại bày ra tư thái kháng cự (hai cái này có gì khác nhau sao)?

Trải qua một phen đấu tranh nội tâm, cậu không thể không thừa nhận, những vấn đề nhìn như rối rắm đó đều xuất phát từ cùng nguyên nhân, chính là cậu thực sự thích đối phương.

Kỳ thật, tuy rằng Ứng Thiên Húc trối cậu lại không cho chạy, nhưng vẫn chưa từng làm cậu khó xử, ngược lại ở các phương diện đều hết lòng chăm sóc. Kể cả cậu không thèm đáp lại, vẫn trước sau như vậy, lúc nên săn sóc không thiếu lấy một chút nào, lúc nên ăn đậu hũ càng không buông tha.

“Mình giống như... thực vô dụng a.”

Nghĩ thông suốt rồi, Tiểu Nguyệt lão bắt đầu chậm rãi thay đổi thái độ, ví như không còn đối nghịch Ứng Thiên Húc, sẽ chủ động theo đối phương đi ra ngoài, vừa nghe thấy danh xưng “vợ” sẽ làm bộ thoải mái hào phóng. Mặc dù tai vẫn mềm nhũn, mặt vẫn ửng hồng như mọi khi.

Chỉ duy nhất cái tạm thời chưa làm được, đại khái chính là thăng thần thành khẩn nói ra cảm giác của mình đi?

Đối mặt những thay đổi đó, Ứng Thiên Húc đương nhiên hết sức vui mừng, càng thêm dính sát hôn hôn sờ sờ, tiếp xúc thân thể càng ngày càng nhiều.

“Không biết chừng nào cậu mới thật sự mở miệng... Thôi, hiện tại đã khá tốt.” Ngẫu nhiên cũng lộ ra thần sắc tiếc nuối, nhưng chỉ cười cái đã vượt qua, không để trong lòng.

Nhưng ngược lại Tiểu Nguyệt lão lại nhớ kỹ.

CHAP 17

Mặc cho ai nhìn thấy Crush bị theo đuổi, trong lòng đều không thoải mái đi?

Tiểu Nguyệt lão hiện tại tâm tình phức tạp, lúc trước cậu còn lờ lững son sắt muốn tránh xa Ứng Thiên Húc, kết quả sau lại tự mình vả mặt vang bốp bốp, ghen đến hô mưa gọi gió.

Cô gái trước mặt trông rất xinh, đoan trang dịu dàng, ở trên phố tình cờ gặp cũng rất lịch sự lại đây chào hỏi, nghe đâu là học tỷ cùng hệ.

Quan trọng nhất là, vẫn luôn theo đuổi Crush của cậu.

“...Tạm biệt, gặp lại sau.” Ứng Thiên Húc tuy biết cô kia có ý với mình, nhưng quan hệ xã giao vẫn phải khách sáo vài câu.

Mau chóng kết thúc cuộc đối thoại nhằm chán, hấn nắm tay Tiểu Nguyệt lão thăng tiến đại lộ đối diện, bỏ lại đàn chị về mặt tiếc nuối.

Thăng đến lúc về nhà, Tiểu Nguyệt lão như cũ trầm mặc, bất quá ngẫu nhiên sẽ cáu giận không thua nữ giới đến kỳ, Ứng Thiên Húc vừa chú ý một chút cậu liền quay mặt đi luôn.

Buổi tối vẫn ngủ cùng nhau, trung gian một tuyến ngăn cách, đó là cái tuyến Ứng Thiên Húc tha thiết khát vọng cắt đứt. Nhưng mà, giữa lúc mơ mơ màng màng, hấn cảm giác được người từ bên kia chui qua, sợi tơ hồng quấn quanh cổ tay nhau.

“Này, anh ngủ chưa?” Thanh âm Tiểu Nguyệt lão rất gần, tựa sát bên tai.

“Chưa, làm sao vậy?”

Lời đến bên miệng lại vẫn chưa nói ra, Tiểu Nguyệt lão oán hận tóm lấy chần, hít sâu vài lần, lúc sau mở miệng: “Không cho anh thích người kia.”

Ứng Thiên Húc: “Đương nhiên không thích, cậu suy nghĩ vớ vẩn cái gì.”

Chuẩn bị tâm lý một hồi, nhiệt độ trên mặt muốn phồng, Tiểu Nguyệt lão dồn hết can đảm: “Về sau đều không cho anh thích người khác, bởi vì tôi thích anh.” Nói xong cảm giác toàn thân nhẹ nhàng, nhanh chóng cúi đầu không dám nhìn thẳng đối phương.

Đột nhiên được tỏ tình, Ứng Thiên Húc tròn mắt, hồi lâu sau mới phản ứng: “Từ từ, cậu lặp lại lần nữa?”

Tuy giận, nhưng vẫn biết nghe lời phải lặp lại: “Tôi thích anh đó anh nghe rõ chưa!” Trên thực tế trong lòng đã ghen đến mức muốn bắt chước đà điểu chui đầu.

“Nghe rõ.” Ứng Thiên Húc cười cong mắt, duỗi tay ôm người thật chặt, hôn khê bên khóe miệng: “Nghe rất rõ ràng.”

Tiểu Nguyệt lão... Toàn thân đều ửng đỏ, thực cảm động, nhưng lại không dám động.

CHAP 18

Từ góc độ sinh lý mà nói, tiểu tiên với phàm nhân kỳ thực không khác nhau nhiều lắm, chẳng qua có thêm pháp lực mà thôi.

Bởi vậy những phản ứng thường thấy, vẫn sẽ đúng thời điểm hiển lộ ra.

Tỷ như buổi sáng.

Tỉnh lại còn rất sớm, Tiểu Nguyệt lão dụi mắt, muốn thoát thân khỏi lồng ngực vây khốn mình. Nhưng mà, vừa động chân liền đụng phải thứ nào đó cứng cứng. Tức thì bên tai đổ bưng toàn bộ, cậu giống như búp bê sứ vậy nằm yên không nhúc nhích, sợ đánh thức đối phương.

Bất quá, động tác vừa rồi vẫn quấy nhiễu nhiều người đang ngủ say, Ứng Thiên Húc nửa mộng nửa tỉnh, ôm càng sát tên ngọc trong lòng, thậm chí thứ cương cứng phía dưới vừa vặn kề sát bụng dưới cậu.

“Cứu mạng...” Thấy chính mình cũng có chút ngo ngoe rục rịch, Tiểu Nguyệt lão hô hấp nặng nề, muốn đòi lực chú ý, nhưng trong đầu vẫn luôn phác họa kích cỡ thứ kia, quả thực suy đồi bất kham.

“Buổi sáng tốt lành.” Tiểu Nguyệt lão giật mình phát hiện người đối diện đã hoàn toàn tỉnh, tự nhiên bắt chuyện với cậu, hoàn toàn không hổ thẹn với phản ứng thân thể.

Hoặc nên nói, vốn dĩ da mặt dày.

Ứng Thiên Húc bắt đầu còn chưa rõ, sau cũng ngộ ra vì sao Tiểu Nguyệt lão biểu tình kỳ quái như vậy: “Đừng thẹn thùng, bình thường thôi mà.”

Thuận thế cởi bỏ quần cả hai, nắm tay đối phương đặt trên thứ lỏa lồ kia, chậm rãi hành động. hai người đều là lần đầu tiên trải qua việc này, đã đủ thẹn thùng vì cảm giác quái dị khi chạm vào lẫn nhau, song lại vì kích thích dần dần lan tràn mà mê mẩn.

Thậm chí có thể cảm giác được bộ phận hơi thô ráp trên đầu ngón tay đối phương, Tiểu Nguyệt lão nhẹ giọng thở dốc, nỗ lực đè nén thanh âm mình. Nhưng tay bị nắm không thể rút về, khi nhẹ khi nặng vuốt ve lẫn nhau, từ hệ rãnh đến phần đầu tràn ra dịch trắng, chỉ khe khẽ ma sát liền kích thích thân thể run rẩy.

Tơ hồng quấn quýt, làm nổi bật da thịt chặt chẽ kề sát.

“Ừm!” Tiểu Nguyệt lão phát ra tiếng kêu sợ hãi dịch đục đồng thời văng khắp nơi làm dơ giường nệm, toàn thân hai người đều dính nhớp.

Sau khi phóng xuất ra, Ứng Thiên Húc mỉm cười, nhẹ nhàng liếm khước môi cậu, ôn tồn chốc lát mới đứng dậy bế cậu đi rửa mặt.

May mà tiết trời nắng đẹp, giặt chăn khô rất mau, bằng không tới buổi tối không mảnh chăn che chắn, Tiểu Nguyệt lão chỉ sợ tình nguyện ngồi cả đêm cũng không chịu nằm chung.

Dù sao quá mức thẹn thùng.

CHAP 19

Thi thoảng, Tiểu Nguyệt lão sẽ toát ra ý tưởng kỳ quái, cứ cảm thấy ai đó nhà mình lai lịch bất thường.

Chỉ riêng loại mệnh cách này đã ngàn vạn người đều không ra một ai.

Huống chi từ học tập đến công việc, cả chặng đường đời đều không trắc trở mấy, thuận lợi đến mức quá khác thường.

Bất quá suy nghĩ miên man vẫn chẳng ra kết luận, cậu liền dứt khoát mặc kệ.

Sau khi tốt nghiệp, Ứng Thiên Húc mang người trở lại nhà cũ, lại tìm việc tại bản địa.

Hồi mới bắt đầu tương đối bận, thường xuyên không rảnh lo hẹn hò với Tiểu Nguyệt lão, nhưng chỉ cần mỗi lần ôm hoặc hôn môi, đều cảm thấy đầy lòng ngập tràn sung sướng. Sau quen dần thời gian nhàn rỗi nhiều, mới khôi phục hình thức lúc trước.

Cuối tuần cùng nhau đi dạo phố, Tiểu Nguyệt lão đặc biệt thích mấy món lóe sáng, nhất định phải chen cùng tụi con gái ngắm nghía.

Ứng Thiên Húc hết cách, đành theo cậu đi khắp nơi, còn bị xô đẩy vài lượt.

Bất quá, nhìn Tiểu Nguyệt lão mua hàng đều có đôi có cặp, hẳn liền lộ nụ cười hiểu ý, sau đó cánh tay liền bị nhéo vài phát.

Đại khái bởi vì cười quá dễ tiện đi.

Mua nhẫn cũng vào lần nọ ra cửa đột nhiên nghĩ đến, hai kẻ ngây ngốc liền chạy tới thử, chẳng cảnh tượng lãng mạn cũng không chuẩn bị gì trước cả, chỉ ngồi trước quầy, trông lên tay nhau.

“Ừm, đẹp!” Tiểu Nguyệt lão nhìn chăm chăm viên đá trên nhẫn, dưới ánh đèn chiết xạ ra đủ mọi màu sắc, ý cười tràn ngập trong ánh mắt, phảng phất nơi đó cũng cất chứa vô số đá quý nho nhỏ vậy.

....

Tiểu Nguyệt lão rất sợ đau, cho nên mãi vẫn chưa chịu làm đến bước cuối cùng, thẳng đến một đoạn thời gian bị dây dưa suốt, cậu cố ý đuổi đi đám ruồi bọ phiền người, nhất thời sơ suất với hồ rình mồi ngay kế bên.

Bị tơ hồng trói ném lên trên giường, Tiểu Nguyệt lão hoảng sợ, liều mạng lui về phía sau. Thế nhưng người trước mặt nhất quyết không bỏ qua, tóm mắt cá chân cậu kéo lại, trực tiếp cúi người, hôn môi như cơn mưa rào ập tới khiến tinh thần cậu hoảng hốt.

Mà tơ hồng càng siết càng chặt, đem cậu trói thành tư thế nằm ngẩng mặt, thân thể mở rộng.

Rốt cuộc mi là tơ của ai hử! Vì quái gì luôn nghe lời gia hỏa này, muốn dài liền dài, muốn chặt liền chặt! Tiểu Nguyệt lão âm thầm rống giận, nhưng đã chẳng còn sức giãy dụa, đặc biệt khi nghe hương vị quen thuộc trên thân thể đối phương, loại cảm giác áp bách này như cướp trọn hô hấp.

“Vẫn phải làm vậy mới an tâm.” Đau đớn khi bị tiến vào đánh úp lại, Tiểu Nguyệt lão chỉ kịp nghe lời này, sau đó nước mắt liền tràn ra.

Nhịn không được vừa rên rỉ vừa khóc kêu, từ trong ra ngoài đều bị chiếm hữu toàn bộ, đau đớn lẫn lộn với vui sướng tràn ra từ đáy lòng.

Dần dần, vui sướng chiếm ưu thế, khoái cảm tê dại đến từng đầu ngón tay mãnh liệt trào tới.

Muốn nhiều, càng nhiều hơn.

Không thể nghi ngờ, Ứng Thiên Húc đang công khai biểu thị quyền chiếm hữu tuyệt đối với người dưới thân, dùng thân thể, dùng tình cảm, dùng thái độ cường ngạnh bao bọc lấy đối phương.

Trong giây phút thọc vào rút ra ngày càng hung mãnh, hẳn đem loại cảm xúc phức tạp này truyền qua toàn bộ không thiếu một giọt nào.

Tiểu Nguyệt lão đương nhiên cảm nhận được.

Vật cứng tác loạn trong thân thể chẳng hề biết mệt, hung hăng thúc vào nơi sâu nhất mềm nhất, lưu luyến không rời trên điểm mẫn cảm nhô lên. Vị trí bí ẩn chưa ai khám phá chỉ biết chảy xuôi từng dòng mật nước, tầng tầng lớp lớp mị thịt bị đẩy ra khép lại, ướt đầm dề, cho dù người phía trên vẫn lần đầu tiên chưa thuần thục, cũng vui thích tới cực hạn.

Nặng hơn, mạnh hơn.

Ý thức đều bị đắm nát, sao trời vụn vỡ lưu chuyển trước mắt, lại biến thành gương mặt dính đầy mồ hôi, tới gần trao nụ hôn ấm áp kia. Tiểu Nguyệt lão vượt qua đau đớn, bắt đầu theo động tác đong đưa thân thể, phóng túng bản thân tận tình hưởng thụ, da thịt nổi màu ửng hồng điểm lệ tựa tơ hồng quấn quanh.

Bị tình yêu bắt cóc, vui vẻ chịu đựng.

Giây phút cuối cùng, thời khắc leo lên cực lạc, Tiểu Nguyệt lão rên rỉ trở nên nghẹn ngào, đứt quãng mà kêu danh xưng đối phương thích nhất: “A ha... Chồng... Đều cho em...” Mà bên tai truyền đến từng tiếng

“Tiểu Thảo Nhi” như ngâm tẩm nước đường, tâm cũng ngọt muốn hòa tan. Phía sau bị dịch đục rớt đầy, nhìn không được run rẩy, khi đối phương bứt ra bị chảy mất một chút, toàn thân tê dại.

“Trói chặt rồi, em là của tôi” Ứng Thiên Húc cởi bỏ tơ hồng trên người cậu, lần lượt thắt cái nơ chỗ cổ tay hai người, nom rất ngộ. Tiểu Nguyệt lão rúc trong lồng ngực đối phương, nhẹ giọng đáp: “Ừ”

Cho dù có một người dần dần già đi, nhưng sẽ mãi luôn bên nhau.

CHAP 20

Đây là chuyện thật lâu về sau.

Trên trời một ngày, dưới đất một năm. Thời điểm Tiểu Nguyệt lão trở lại Nhân Duyên điện, còn chưa thể bình ổn tâm trạng, cứ luôn cảm giác trống vắng.

Chưa chờ đến tóc trắng xóa, liền đột nhiên không kịp phòng ngừa mà rời đi. Người vẫn luôn gắt gao nắm chặt tay mình, hiện giờ chỉ còn là văn tự đơn bạc trên sổ Nhân Duyên, mệnh cách cô độc cả đời viết nên dấu chấm tròn kết thúc. Ở bên kia, đã từng bị tơ hồng dây dưa không thôi, hiện ra tên họ Tiểu Nguyệt lão.

Không bằng ngủ một giấc.

Tiểu Nguyệt lão nghĩ như vậy, gục trên bàn nhắm mắt, suy nghĩ trống rỗng chỉ còn lại lưu luyến không quên được, cùng với chút ảm áp dư lại nơi đầu ngón tay.

Trong mộng tựa hồ có người đang kêu tên cậu, cánh tay bị nắm một lần nữa trói buộc tơ hồng.

“Tôi đã nói, em vĩnh viễn không chạy thoát được đâu.”

Thanh âm quen thuộc truyền đến, xuyên thấu qua sương mù mông lung, quanh quẩn trong lòng

Nỗ lực mở to mắt, Tiểu Nguyệt lão chỉ biết nhìn thân ảnh đứng sát bên, cùng với trường tuyến màu đỏ kết nối lẫn nhau. Cái nơ con bướm vung về kia, đã trở lại.

CHAP 21: Phiên ngoại

“Biết gì chưa, vị thượng tiên kia đã trở về.”

“Ai nha, nghe đâu trước đây hẳn coi trọng một tiểu tiên chăm tiên thảo, kết quả bề trên không phê chuẩn, trong cơn tức giận liền thẳng thắn hạ phàm nói muốn kiểm nghiệm nhân duyên?”

“Đúng đúng đúng! Chính cái vị vạn năm lão xử... Khụ khụ, bé mồm chút, dù sao vẫn luôn độc lai độc vãng, lần này thế mà ôm cả người về.”

“Là ai chứ?”

“Hình như chính là Tiểu Nguyệt lão bị bắt cóc, chắc chắn, từ tiểu tiên được điều nhiệm đi lên”

“Há, đây thật đúng là duyên phận.”

“Còn gì, tơ hồng trói chặt lắm, bó cả người vào lòng luôn, ha ha.”

Tên truyện: Án bắt cóc tơ hồng

Tác giả: Giá Cá Lục Nguyệt Siêu Hiện Thực ()

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, ngọt sủng, song khiết, niên thượng, chủ thụ, linh dị thần quái, 1×1, HE

Tình trạng: Hoàn – 21 chương

Biên tập: Nhật

Tình trạng edit và post: Đã hoàn thành

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-bat-coc-to-hong>